Небіжчик-п'яничка ожив у холодильнику з трупами

Умісті Хасан Приморського краю РФ доставлений до моргу небіжчик несподівано «ожив» у холодильнику з трупами. Після тривалого застілля разом з друзями один з товаришів по чарці, перебравши зайвого, впав як мертвий. Чоловіки викликали «швидку», але лікарі вже нічого не могли вдіяти і повезли «полеглого» товариша в морг. Уже в морзі, коли жінка-сторож проводила обхід, з внутрішнього боку холодильника з трупами постукали. Коли двері холодильника розчинилися, звідти вийшов недавно «померлий» п'яничка.

На Волині поліцейські викрили «цукрового злодія»

Чоловік скоїв 7 крадіжок з супермаркету, поцупивши цукру на 2 275 гривень. Співробітники слідчого відділу Володимир-Волинського відділення поліції встановили крадія 154 кг цукру. Ним виявився раніше судимий 51-річний житель Володимир-Волинського району. Протягом місяця чоловік скоїв 7 крадіжок із супермаркету, завдавши збитків на суму 2 275 гривень. Триває слідство.

У замках Казимира грілися камінами та розжареним вугіллям

Як зігрівали волиняни свої помешкання в минулому

Наші земляки, щоб зігрітися взимку, колись використовували горщики та глиняні бочки з розжареним деревним вугіллям, під ліжка ставили розпечене каміння, а дим з печей «випускали» на горище. До сьогодні у Володимирі частково збереглися кахельні грубки з великими люфтами, збудованими наприкінці XIX століття. Є в нас і унікальні камини-печі, які опалювали за допомогою гарячого повітря, що подавалося через розгалужені димохідні канали. А Володимир-Волинський історичний музей досі обігрівають чавунні радіатори, виготовлені німцями на початку XX століття…

У всі часи люди завжди знаходили різні способи, щоб зігрітися в холодну пору. Як це робили володимир-волинці, чим вони опалювали та як утеплювали будинки сто років назад і значно раніше — про це розповів директор історичного музею Володимир Стемковський.

Частина грубки, яку використовували для опалення

ПІЧКИ-БОЧКИ ТА БУРЖУЙКИ

За історичними джерелами, у Володимирі були два середньовічні замки: перший — дерев'яно-земляний, споруджений у 14 столітті польським королем Казимиром III, другий — мурований, зведений його наступником трохи пізніше, — ця оборонна споруда, яка слугувала і житлом, проіснувала всього два роки. Кожен із цих замків стояв на замковій «горі» на території дитинця, хоча деякі питання щодо цього й досі лишаються відкритими.

Як і більшість великокняжих, а також значна кількість приватних і церковних споруд, один із цих замків був побудований з глини та дуба з використанням інших твердих порід дерева.

В історичному музеї є цікаві експонати — невеликі фрагменти глиняних стін, на яких добре видно рубці-витиснення від дерева, гілок, очерету, моху, соломи, трави тощо — у такий спосіб будівничі не тільки зміцнювали споруди, а й утеплювали їх природними матеріалами. Історики припускають: на Володимирщині вперше до жовтої глини стали добавляти вапно, яким і стіни обмазували — так захищали від пожеж, що в ті часи нищили всі будівлі.

Як володимирські князі рятувалися від холоду декілька століть тому? Кам'яний замок, цей середньовічний символ влади, був у холодну пору незатишним, темним, льодяним, а часто — й сирим, адже зовні його оточували земляні вали та рови, заповнені водою, що поступала з двох рукавів річки Смочі, правої притоки Луги. У далеких кутках великих залів ставили для обігріву металеві кошики з розжареним вугіллям, а посередині будували каміни — до тепла, як то кажуть, усі зліталися, немов мошки на світло. Ближче до каміна сідали господар замку, його родина та гості, а вже прислуга грілася у віддалених кутках — там виручали природні камені, які розжарювали в глиняних посудинах і ставили біля стін, а господарям — на ніч під ліжка.

Ще таке княже «ноу-хау», яке й тепер можна застосовувати: тепло «регулювали» в потрібному напрямку за допомогою великих дзеркал-відбивачів, які ставили біля камінів.

Історики дослідили, що в середньовіччі грілися й пічками-бочками — такими собі попередниками «буржуйок», які ставили посеред кімнат. Для цього в дерев'яну посудину, яку попередньо добре обмазували глиною, клали розжарене вугілля. Коридори не опалювалися взагалі — температура там мало відрізнялася від вуличної.

І на картинах, які прийшли до нас із тих далеких часів, недаремно малювали королів та вельмож у пишних горностаєвих мантіях — вони й справді в замках ходили в такому одязі, бо інакше замерзали. Балдахін над ліжком теж висів не для прикраси — він допомагав затримати тепло. Перед тим, як господарі лягали відпочивати, прислуга їм гріла ліжка гарячим камінням. Щоб з вікон і щілин у стінах не дуло, їх завішували шкурами звірів, а пізніше — гобеленами. Отож, ті килими ручної роботи вішали не для краси — вони рятували від холоду, а вже пізніше їх естетично декорували.

Достеменно невідомо, як часто волинські князі гріли власні замки та будинки, але, історики кажуть, ще збереглися рахунки, які їм виписували за купівлю деревного вугілля та дров, а значить — на теплі вони не економили.

ГІПОКАУСТ — У СОБОРІ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Найдавніший вид центрального опалення — гіпокауст — піч із системою каналів і труб, якими тепло подавалося під підлогу та стіни. У 1766 році подібна конструкція обігріву була у Володимирі в єзуїтському костелі «Серце Ісуса», який пізніше передали василіанам, а згодом — греко-католикам — зараз це православний собор Різдва Христового. Тут у підвальних приміщеннях стояли печі, а в товстих стінах — канали, по яких тепле повітря піднімалося наверх і обігрівало споруду. Такі печі виготовляли з бронзи — цей метал мав добру тепловіддачу та підтримував постійну температуру, вмуровували їх у спеціальні ніші — каміни, які сьогодні користуються широкою популярністю в усьому світі.

Для будівництва такого опалення місцеві багатії кликали майстрів і архітекторів з Європи. Але воно було дороговартісне, тому в такий спосіб обігрівали лише одну-дві кімнати, усі інші — за допомогою камінів чи грубок.

ВОЛОДИМИРСЬКІ ГРУБКИ ПО-ВІДЕНСЬКИ

Відшукуючи в історичному музеї інформацію про те, як грілися наші земляки, в одній з книг натрапила на згадку про технічний журнал Izys Polska, який публікував перекладені матеріали про різні винаходи та досягнення. В одному з номерів за 1822 рік віденський професор хімії Майснер описав систему обігріву за допомогою теплого повітря, пропонуючи охолоджене виводити через вентиляційні отвори, які від гризунів закривалися ґратами. І видав книгу «Посібник із опалення будівель нагрітим повітрям», де описав процес обігріву кахельними грубками.

У Володимирі такі кахельні грубки стояли в багатьох будинках, де жили містяни із середнім статком. Їх можна побачити й тепер, щоправда, більшість поруйнована або перекладена по-новому. Величезні груби з гарними клеймами-візерунками та чималими люфтами обігрівали приміщення вуглерозвідки, військкомату, а також колишній магазин «Мисливство і рибальство» на Ковельській, четверту школу, старий корпус техучилища.

До слова, на таких грубках кахлі мали різні клейма та знаки-символи, що захищали від злих сил не тільки їхніх майстрів, а й хазяїв. Їх виробляли у Володимирі, везли з Гданська, Голландії, Італії, Відня. Фрагменти кахлів, яким декілька століть, є й в експонатах Володимир-Волинського історичного музею.

Пізніше був придуманий водний котел і прообраз сучасних радіаторів — тоді їхні ребра скріплювали олов'яними трубами. Засновник Харківського університету Василь Каразін таку власну конструкцію застосував для опалення свого будинку. Наш винахідник патенту не мав, зате за його системою таке парове опалення встановили в оперних театрах Львова й Одеси, де воно діє до цих пір.

Володимир-Волинський історичний музей, окрім старовинного каміна, має й давню систему опалення — чавунні радіатори, поставлені орієнтовно у 20-х роках XIX століття, а сталеві німецькі труби на них датовані 1902 роком. У радянські часи, переробляючи цю систему, ні радіаторів, ні труб не міняли, їх промили, і вони й тепер добре служать.

У СЕЛАХ ТАКОЖ ЕКОНОМИЛИ ТЕПЛО

Коли мова зайшла про сільські «курні» хати, — так їх називали в XIX столітті через те, що будувалися без комина і дим виходив у кімнати чи на горище, — директор музею Володимир Стемковський каже, що це робилося, аби обігріти помешкання, а не «замаскувати» комин, як дехто думає. У такий спосіб економили тепло не тільки бідняки, а й більш заможні селяни. Головну опалювальну піч ставили розвернутою до вхідних дверей, а вся зігріта поверхня виходила в кімнату. На печах-лежанках спали діти та найстарші члени родини, під нею тримали курей та іншу живність. А якщо хтось захворів, то гнали мерщій на піч, на розпарене збіжжя, яке виганяло недугу. До слова, деякі санаторії практикують таке корисне дідівське оздоровлення.

Зазвичай, будуючи хату, двері в ній робили низькі, із високим порогом, вікна малі — це утримувало тепло. На зиму ззовні довкола стін ставили загату із сіна, соломи, очерету, опалого листя, а навесні її забирали та спалювали, бо в ній ховалися гризуни.

ЩЕ ЦІКАВО…

Основними енергоносієм у XVII–XVIII століттях були дрова й вугілля, але що тільки не клали в піч наші предки, щоб зігрітися! Ідея обігрівати житло, розжаривши якийсь матеріал, приміром, каміння, як це робили ще за первіснообщинного ладу, не зникла безслідно.

Коли в Першу світову війну у Володимирі був дефіцит дров, кидали в печі, грубки та каміни все що завгодно — старе взуття, одяг, книги, солому, меблі, навіть шматки битого скла — розжарившись, вони віддавали тепло. Деякі друковані джерела, у їх числі й «Петербурзький листок», пишуть про такий спосіб обігріву — чотири биті пляшки замінювали шість полін дров, а скло радили розпікати кілька разів.

Частково нагрівали приміщення й саморобні світильники із соснових, березових і кленових скіпок, які не тільки освітлювали, а й дезінфікували повітря, — такі собі природні освіжувачі.

Де брали дрова бідняки, адже без спеціального дозволу заборонялося зрізати будь-яке дерево? Вони їх заробляли, прочищаючи ліси, а багатші просто купували дрова чи деревне вугілля.

На санітарне чищення лісу йшли працювати родинами, навіть п'ятирічні діти збирали в ньому хмиз, хвою, листя, шишки, різні сухі рештки. Дорослі обрубували нижні гілки на шість метрів, чистили кущі, самосійки, викошували траву й усе вантажили на вози — щось відразу спалювали, а галуззя та дрова забирали для опалення — це був розрахунок за роботу. Після таких санітарних прочищень майже не траплялося пожеж. Ще, щоб уберегти ліси від вогню, довкола них випасали худобу, тому ніде не лишалося сухих трав'яних решток.

Ті, хто мав власні землі, садили на них переважно дуби, граби, берези, бо це була прибуткова справа. Якщо хтось самовільно зрубав якесь зелене насадження — за це карали штрафами і винуватець, замість одного зрубаного дерева, садив три. Дуб використовували для будівництва, а з берези, яку обробляли за спеціальною технологією, виготовляли деревне вугілля. Навіть таке часто практикували: попередньо укладали угоди на продаж деревного вугілля, опісля в оренду брали земельні ділянки, на яких садили березові гаї. Згодом переробляли цю деревину на вугілля та продавали його замовникам. Тобто й тут усе — із певним розрахунком і сплановано.

Тетяна АДАМОВИЧ

Лучанин добровільно видав правоохоронцям боєприпаси

Сумку з небезпечним вмістом чоловік знайшов у підвалі багатоповерхівки. Усе знайдене волинянин видав співробітникам Луцького відділу поліції.

Небезпечну знахідку виявив 47-річний житель обласного центру. Зрозумівши, що в сумці знаходяться боєприпаси, чоловік, не вагаючись, здав їх правоохоронцям.

Вилучені предмети направили на дослідження у Волинський науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України.

Разом з тим правоохоронці нагадують: особа, яка добровільно здала органам влади зброю, бойові припаси, вибухові речовини або вибухові пристрої, звільняється від кримінальної відповідальності, яка настає за ст. 263 (Незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами) Кримінального кодексу України.

Металеві кулі невідомого походження впали на в'єтнамське село. Імовірно, з космосу

Як повідомляє в'єтнамське видання Vientamnet.vn, 2 січня жителі одного з сіл на півночі країни «почули звук, схожий на грім, хоча ознак дощу не було». Вони вийшли на вулицю і побачили дивні металеві кулі, які, ймовірно, впали з космосу.

Один об'єкт знайшли в саду, ще один потрапив у житловий будинок, а останній виявили в полі. Ніхто не постраждав.

Діаметр сфер становить від 40 до 101 сантиметра, їхня вага — близько 36 кг, а поверхні обпалені.

Пізніше міністерство оборони країни опублікувало доповідь, в якій говориться, що об'єкти не містять радіоактивних або вибухових речовин і, скоріше за все, є резервуарами стисненого повітря літального апарата, наприклад ракети-носія.

На думку фахівців, об'єкти були виготовлені в Росії, але могли бути згодом продані іншій країні.

Заступник начальника Генерального штабу В'єтнаму Під Ван Туан заявив, що влада країни повідомить про ситуацію Міжнародну організацію цивільної авіації.

За словами Туана, В'єтнам попередить країни з чинними космічними програмами про необхідність дотримуватися великої обережності при знищенні космічного сміття.